

PASAULES BESTSELLERS

Tasmīna Perija

VIESĪBAS

KAS NOTIEK UZ KLĀJA, PALIEK UZ KLĀJA

UZ JAHTAS

Tasmīna Perija

VIESĪBAS
UZ JAHTAS

Tasmina Perry
THE YACHT
PARTY

Tasmīna Perija

VIESĪBAS
UZ JAHTAS

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Pe 565

Copyright © 2021 Tasmina Perry
This edition published by Sunflower&Co 2021
All rights reserved

Tasmīnas Perijas romāna "Viesības uz jahtas"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka noformējums latviešu valodā "Apgāds "Kontinents""
Vāka foto © VaLife/Shutterstock.com

ISBN 978-9934-25-036-1

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2022

*Aizraujoša pirmā grāmata pilnīgi jaunā,
spožā kriminālromānu sērijā*

Kas notiek uz klāja, paliek turpat uz klāja

Prologs

Visapkārt pletās jūra, jūdzēm tālu visos virzienos bija tikai ūdens, kas mirdzēja zilos, zaļos un zeltainos toņos. Privātums. Kaut kas tāds, ko spēj nodrošināt nauda. Līcis bija drošs patvērums vientuļai luksusa jahtai, kuras garais, spoži baltais sāns atspīdēja rāmajā spogulī. Likās, tikpat labi tā būtu varējusi peldēt kosmosa tālēs.

BUM!

Riekstkoka laidne atsitās pret viņa plecu.

BUM!

– Man liekas, ka ir vēl divi, – viņš noteica, atliekdams ieroci un nolūkodamies, kā patronu čaulas aizriņķo ūdenī, kas atradās tālu zem viņiem. Divi vīrieši smaidīdami stāvēja uz augšējā klāja, kad piepeši no jahtas pakaljala līdz viņiem atvilnīja aplausu vētra kokteiļu telpā.

– Jūs esat pārāk laipnas! – uzsauca vīrietis ar sudrabaini sirmiem matiem, kad trīs skaistas, bikini ģērbusās sievietes pacēla kokteiļa glāzes un skaļi pauda atzinību.

– Lišķīgās dēles, – viņš nomurmināja, vērsoties pie sava kompanjona.

– Viņas tikai pauž atzinību par meistarīgu darbu, – smaidīdams atbildēja jaunākais vīrietis, atkal paceldams šauteni. – Laid!

Uniformā tērptais apkalpes loceklis iedarbināja māla baložu palaišanas ierīci, un tie aizvirpuļoja pāri jahtas labajam bortam.

BUM!

Viens jau sašķīda gabalos.

BUM!

Otrs aizlidoja kaut kur pāri horizonta līnijai un iekrita jūrā.

– Te nu bija. Nepaveicās.

Tikai nekādas neveiksmes nebija. Viņš bija apzināti aizšāvis garām otrajam mērķim. Tas viss piederēja pie spēles. Ļauj savam oponentam uzvarēt, vai vismaz ļauj viņam domāt, ka ir uzvarējis.

Viņš palūkojās uz pārējiem viesiem, kuri vēroja šo vienusējo divcīņu. Sievietes sarongās un ar saulesbrillēm uz acīm, visi vīrieši – nevainojami piegrieztās īsbiksēs un kreklos, par spīti karstumam. Džērminstrīta. Nantaketas sarkanais. Arī šis tas diskrētāks, piemēram, *Bretling* un *Chopard* pulksteņi. Amerikas Savienotajās Valstīs šādus cilvēkus dēvē par prepjiem – tie ir nākuši no bagātām ģimenēm un mācījušies dārgās skolās. Viņu apģērbs ir stingri noteikts, tas ir dreskods, kurš apliecina vēsturi un privilēģijas, tās ir drēbes, kuras vēsta par piederību kapitālismam un bagātībai. Un pāri visam – kontinuitāte. Un tieši tā bija īstais iemesls tam, kādēļ viņi atradās uz šās jahtas. Šaušana bija tikai neliela izklaide.

Viņš no kristāla trauka paņēma divas patronas un ieslidināja tās stobrā, pacēla to augšup, atskanēja atbilstīgs

klikšķis, un ierocis atkal bija šaušanas gatavībā. Kad ierocis maksāja vairāk nekā pilnīgi jauns *Rolls Royce*, tika sagaidīts, ka tas darbosies nevainojami, un, protams, ka tā arī bija. Tieši tāpat kā viss pārējais viņa dzīvē. Vai gandrīz viss...

– Tātad tava problēma tagad ir atrisināta? – viņš vai-cāja, skatīdamies uz sirmo vīrieti, kurš atbildes vietā tikai pamāja ar galvu.

– Laid!

Māla balodis izlidoja, gaisā veidodams nevainojamu parabolas loku.

BUM! – pauze – BUM!

– Jā, tas tavs Šmits bija ļoti labs. Tieši kā soliji. Tev allaž ir zināmi labākie cilvēki.

– Mans uzdevums ir palīdzēt. Tāpēc jau esmu šeit, – atbildēja jaunākais vīrietis, ar graciozu kustību paceldams ieroci. – Ja rodas kādas problēmas, tu allaž vari vērsties pie manis.

BUM! BUM!

– Tu taču zini, ka esmu pateicīgs par tavu draudzību.

Viņš nolika savu ieroci, būdams gatavs nākamajam so-lim. Ārēji viņš izskatījās pilnīgi mierīgs, taču patiesībā skaidri apzinājās, cik augstas ir likmes.

– Ja reiz esam sākuši par to runāt... patiesām ir kaut kas tāds, ko tu varētu izdarīt manis labā.

Šāds lūgums bija protokola pārkāpums, tomēr viņš ru-nāja rāmi. Viņš nekad nemēdza lūgt palīdzību. Tieši viņš bija tas, kurš risināja citu cilvēku problēmas. Tomēr šo at-risināt Šmitam nebija pa spēkam. Patiesība bija tāda, ka viņam varēja palīdzēt tikai cilvēks, kurš patlaban stāvēja

blakus. Uz mirkli iestājās klusums, tad sirmais kungs karaliskā žestā pacēla roku, dodams signālu jahtas apkalpei. Šaušana bija beigusies. Vismaz pagaidām.

– Man liekas, ka tagad prasās pēc kāda dzēriena. Un kā šķiet tev?

Pirmā nodaļa

Lara bija gaidījusi, ka preses pārstāvji izrādīs interesi, taču viņa nebija rēķinājusies ar tādiem pūļiem. Viņa tos sadzirdēja, pat vēl neaizgājusi līdz ieejai. Tika skandēts kaut kāds sauklis, tikai viņa īsti nevarēja izšķirt vārdus.

– Izskatās, ka uzradies fanklubs, ko? – sacīja *Chronicle* barists Džeralds Rols, viņiem ejot pa tiesas nama priekštelpu.

Pirms divām nedēļām Lara pirmo reizi devās uz Karalisko tiesas namu, un viņai tas likās apbrīnojams: gotiskajā stilā celtā augstā ēka, spīdīgās marmora grīdas, statujas un izrotātās arkveida ejas. Viss bija veidots tā, lai cilvēku nomāktu ar savu grandiozitāti, lai tas, kurš iegājis šajā namā, apzinātos savu vietu. Milzīgās katedrāles tika celtas pēc šāda paša principa, ar mērķi atgādināt – lai kādas arī būtu katra cilvēka nedienas, allaž pastāvēja daudz lielāki spēki. Dievs un likums. Un Karaliskajā tiesas namā tie abi nozīmēja vienu un to pašu. Vai vismaz kādreiz tā bija.

Lara palūkojās atpakaļ uz milzīgajām kāpnēm kreisajā pusē, turpat, kur atradās arī Trešā tiesas zāle.

Šajā dienā likums bija Laru pievilis. Likums bija pievilis viņus visus. Lai gan viņiem bija pierādījumi un viņi pilnīgi skaidri zināja, ka viņiem ir taisnība, viņas laikraksts lietā par nepatiesas informācijas izplatīšanu zaudēja prāvā pret daudz spēcīgāko, ar labākiem sakariem nodrošināto oponentu Feliksu Teitu. Un tagad šī lieliskā, atvērtā plānojuma priekštelpa šķita klaustrofobiska un pat nedaudz aptraipīta.

Viņiem tuvojoties arkveida durvīm, skaņas ārpusē pastiprinājās, un piepeši uzvilnija gaviles.

– Vismaz kādam ir jautri, – nomurmināja laikraksta *Chronicle* valdes priekšsēdētājs Nikolass Eiverijs. Gara auguma, aristokrātisks vīrietis, no tiem, kuriem Sevilrovā šūtais uzvalks likās kā viena no personības iezīmēm, nevis tikai stila izvēle, viņš likās kā ieradies no senajām dienām, kad vēl cieņā bija godīgs žurnālista darbs, kad laikrakstu īpašnieki bija lordi un žurnālistiku par savu karjeru izraudzījās džentlmeņi, bet šajā prāvā par nepatiesas informācijas izplatīšanu bija cietusi pat Nikolasa godājamā izturēšanās.

Protams, laikrakstam nelabvēlīgais tiesas spriedums nebija nekāds pārsteigums. Vismaz ne gluži. Atskatoties pagātnē... kurš gan būtu bijis gatavs saderēt, ka *Chronicle* uzvarēs prāvā pret Feliksu Teitu, vienu no bagātākajiem un ietekmīgākajiem šās pasaules varenajiem? Tiesa, *Chronicle* bija cienījams laikraksts ar starptautisku reputāciju jaunāko ziņu jomā, bet Felikss Teits bija... nu jā, viņš vienkārši bija Felikss Teits. Ja bija kaut kas tāds, kas viņam pagaidām nepiederēja, viņš varēja vienkārši to nopirkt un slēgt. Taču tagad viņam tas nebija jādara. Viņš bija vienkārši iznīcinājis *Chronicle*.

– Piedodiet, ka neiznāca, kā vēlējamies, – sacīja Džeralds. – Bet veiksmē no mums bija novērsusies jau pašā sākumā.

Lara gandrīz iesmējās, jo tas bija sacīts pārāk maigi. Nebija nekādas veiksmes, kas varētu novērsties.

Chronicle izmeklēšanas grupa bija pieķērusi tehnologiju magnātu Feliksu Teitu, kad viņš apmeklēja augstas klases prostitūtu. Viņi bija nodevuši liecības, viņiem bija fotogrāfijas un skaņu ieraksti telefonā. Viņi visu varēja pierādīt. Tomēr Teitam bija paslēpts kāds trumpis. Viņam bija alibi, ko visai dramatiski paziņoja tiesas sēdē pašā pēdējā brīdī. Pat maigi sakot, šis alibi bija ārkārtīgi nepārliecinošs, taču tiesnesis to bija pieņēmis. Un ar to pietika.

– Kāda gan nozīme tam, ka veiksmē novēršas, ja ir tiesnesis Vinterss? – noteica *Chronicle* redaktora vietnieks Alekss Fords, kurš tehniski bija Laras tiešais priekšnieks. Jāteic, ka viņš ne reizi nebija izspēlējis šo savu kārti. Pirmām kārtām viņi bija draugi un tikai pēc tam kolēģi. Džeralds paskatījās uz viņu, un sejā bija manāma līdzjūtība.

– Jā, tiesnesis mums nekādā ziņā nepalīdzēja, tas nav apšaubāms. Tomēr ir reizes, kad lieta vienkārši neievirzās vajadzīgajās slīdēs.

– Neesmu isti drošs, ka šis ir īstais laiks sistēmas vainošanai, – aizrādīja *Chronicle* galvenais redaktors Deriass Elens. – Toties mums ir nepieciešams pilnīgs pārskats par to, kas nogāja greizi. Šī bija īsta katastrofa mūsu laikrakstam un arī visai preses izdevēju jomai kā tādai.

Lara palūkojās uz viņu. “Tā bija katastrofa tev,” viņa nodomāja. Deriass jau no pašā sākuma izturējās pārāk uzbrūkoši, viņš acīmredzot jau skaidri iztēlojās, kā

viņa runas tiks atspoguļotas vakara ziņās, ka tās apliecinās viņa personisko uzvaru. Tiesas prāvai turpinoties, kad aizvien skaidrāk bija redzams, ka *Chronicle* šajā procesā zaudēs, Deriass sāka pozicionēt sevi kā cīnītāju vārda brīvības krusta karā, kurā viņš zaudējis netaisnā cīņā, lai gan patiesībā Felikss Teits vienkārši bija apspēlējis viņus.

Džeralds aizgāja, un Lara palūkojās ārā pa tiesas nama durvīm. Tur patiešām bija liels pūlis, cilvēki spiedās pret izvietotajām barjerām; tas viss vairāk līdzinājās grupas *One Direction* atkalapvienošanās pasākumam, nevis tiesas prāvai par nepatiesu ziņu izplatīšanu. Alekss pacēla telefonu un ar galvas mājieni norādīja uz izeju. – Tur ir mūsu mašīnas. Jāiet taisnā ceļā turp.

Tiklīdz durvis atvērās, pūlis ierēcās, un Lara sarāvās no spēcīgajiem gaismas zibšņiem. Kad ārā stāvošie cilvēki pazina *Chronicle* komandu, atskanēja uzmundrinājuma saucieni. Vismaz kāds bija novērtējis viņu veikumu.

– Jūs tikāt aplaupīti! – iekliedzās kāds vīrietis vestē.
– Tas ir sasodīti apkaunojoši!

– Maitu lijas! – iesaucās kāda sieviete, kas turēja rokās pašgatavotu transparentu, kura centrā bija lasāmi tie paši divi vārdi. Tikai nebija skaidrs, kas tieši, pēc viņas domām, bija šīs maitu lijas.

– Lara! Nāc šurp! – iekliedzās Alekss, paķerdams viņu aiz rokas. Divi policisti pieskatīja fotogrāfus un žurnālistus, kas, līnijā sastājušies, gaidīja izdevību. Mašīnas bija novietotas tālākajā galā.

– Lara! Lara! Paskaties šurp! – kāda sieviete iesaucās, kad viņi gāja garām.

Lara pacēla galvu. Protams, viņai jau būtu vajadzējis

pierast pie šādām situācijām, taču viņas ierastā vieta bija tur – barjeru otrajā pusē.

– Kā tu vērtē šo verdiktu, Lara?

Lara pazina sievieti, kura viņai priekšā bija izstūmusi diktofonu. Tā bija Debora Simonsa no *Examiner*, un viņas sejā bija ievilcies sājš smaids. Simonsa bija ļauna meiča, kura katru savas slejas collu izmantoja, lai kādam uzbruktu, pazemotu un noniecinātu. Lara apstājās un paliecās tuvāk Deboras diktofonam.

– Šis tiesas spriedums ir nonsenss, – Lara mīlīgi noteica un izbaudīja mirkli, skatoties uz satricinājuma pilno izteiksmi Deboras sejā, bet pēc tam piebilda: – Tu drīksti citēt šos manus vārdus.

Lara būtu pateikusi vēl kaut ko, taču Alekss aiz rokas vilka viņu projām, tad iestūma mašīnā un aizcirta durvis.

Lara saguma uz melnā ādas sēdekļa un pūlējās atgūt elpu. Pēc kakofonijas, kas tikko bija valdījusi uz ielas, motora klusā iemurrāšanās likās gluži vai šokējoša.

– Neielaidies ar viņiem, – brīdināja Alekss. Viņš bija dusmīgs, un Lara zināja, ka viņam ir taisnība. Aleksam allaž bija taisnība. Viņi bija draugi jau kopš dienām, kad abi mācījās pēcdiploma žurnālistikas kursā. Visa tiesas procesa laikā Alekss bija turējies stipri kā klints. Viņa vārds pat nebija minēts oficiālajā tiesas pavēstē, bet viņš bija tur, tiesas zālē, kad vien darba grafiks to bija ļāvis, jo vēlējās Laru atbalstīt.

– Vai tu atceries mūsu kursa noslēguma dienu? – viņš vaicāja un īsi pasmaidīja.

Par spīti sev, Lara īsi pavīpsnāja. Viņi bija dzēruši lētu vīnu un uzsaukuši tostu “par nākotnes piedzīvojumiem”.